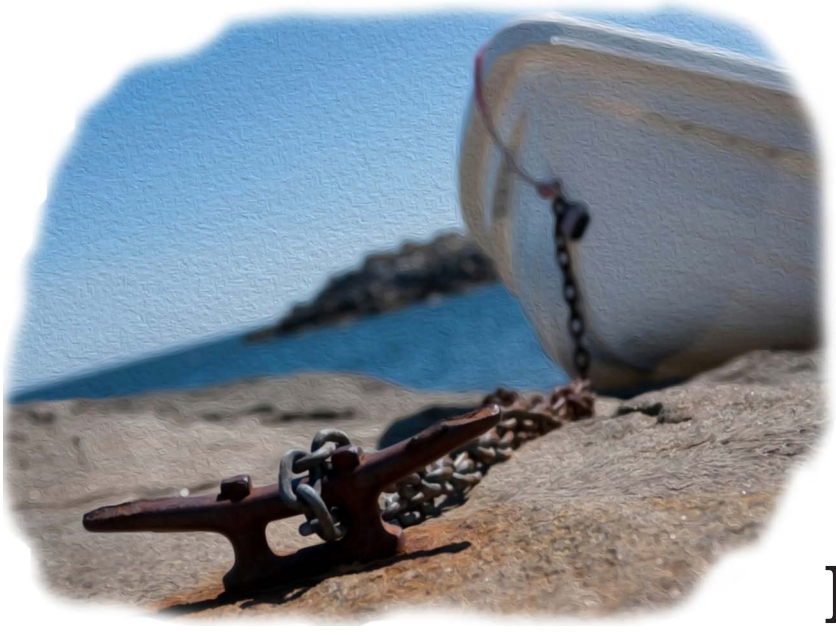
ZAMYŠLENÍ PRO DĚTI

Bible jako naše kotva

Připravila Abigail Dumanová,
spisovatelka ze Západní Virginie
ve Spojených státech.
Ilustrace: Karen Jimenez Findleyová

Bible jako naše kotva

Pokud člověk žije, je povolaný

Věříte, že Bůh může i ve vašem životě vykonat opravdu velké věci? Měli byste tomu věřit, protože Ježíš nám v Bibli řekl, že *„… u Boha není nic nemožného“* (L 1,37). Pokud se Bible stane vaší kotvou, můžete změnit svět, můžete se stát hrdiny v Boží službě! Pán Bůh volá každého člověka do své služby, a pokud právě teď čtete nebo slyšíte tato slova, Bůh volá do své služby i vás.

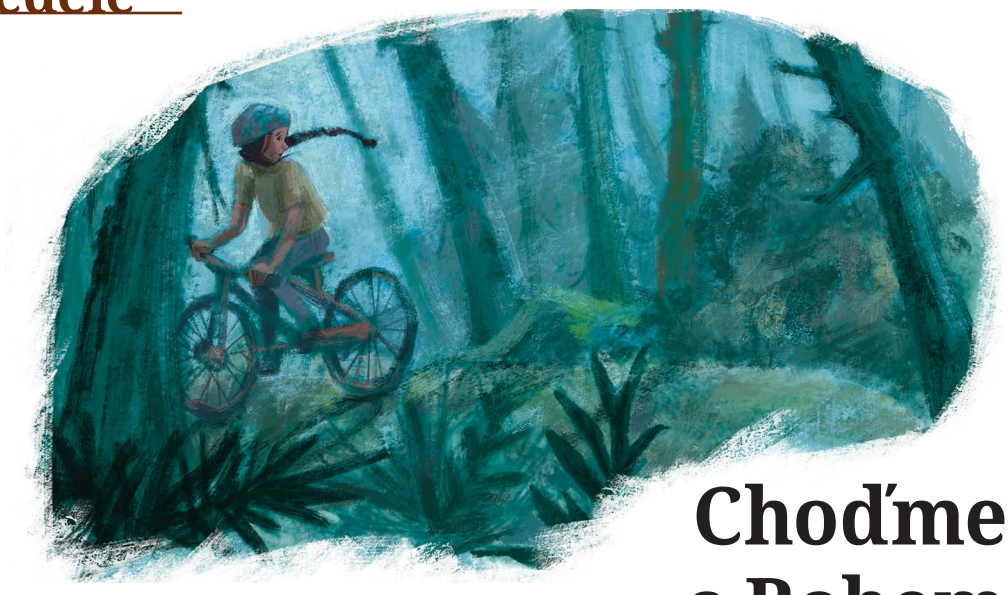
Proč ale tolik lidí váhá s rozhodnutím následovat Ježíše ve svém životě? Možná se bojí, že tento úkol bude příliš těžký, nebo jim brání jejich hříšná lidská povaha. Anebo nechápou, že mezi dobrem a zlem na světě probíhá skutečný boj a my si máme vybrat: dobro, nebo zlo?

Doufám, že příběhy, které si budeme tento týden číst, přispějí k rozhodnutí pro dobro, tedy pro Ježíše.

Zkoumejme

Popros rodiče o prázdnou sklenici a namoč do ní na 12 hodin (na noc) fazole. Potom vodu slij a sklenici přetáhni gázou (obvazem, kouskem záclony) a upevni gumičkou. Dvakrát denně fazole propláchni vodou, vodu vylej a týden pozoruj, co se bude dít. Představ si, že ta fazolka jsi ty!

Choďme s Bohem

Sama na stezce

Pamatuj, že nikdy nezajdeš tak daleko, aby ses nemohl či nemohla vrátit domů.

Silný hlas přerušil nadšené pokřikování a cinkání zvonků na kolech: „Tak vyjíždíme, křesťanští závodníci!“ Johanka si upravila helmu. Na tento sborový výlet na kolech se těšila už několik týdnů.

Po chvilce se celá skupina rozjela. Na jedné straně cyklostezky byl hustý les, na druhé straně plot a za ním vedla silnice. Vyjeli na kopec. Z něho cesta klesala prudce dolů. Johanka ji sjela jako první. Dole položila kolo na zem, aby se trochu porozhlédla. Všimla si, že u cesty leží nějaká velká kost. Napadlo ji, že si tam kost nechalo třeba nějaké divoké zvíře, a přeběhl jí po zádech mráz.

Mezitím přijeli ostatní a pokračovali v jízdě. Johanka nasedla na kolo a dohonila je. Když ujeli několik kilometrů, někdo navrhl, aby se otočili a vrátili zpátky. Když Johanka viděla, že se otáčí i její maminka, byla zklamaná a zeptala se: „Mami, opravdu se už musíme vrátit?“

„Zlato,“ odpověděla jí maminka se smíchem, „kdybychom jeli ještě dál, neujela bych to. Už mě bolí nohy. Kromě toho na nás na parkovišti čeká tatínek.“

Johanka se najednou rozzářila. „Mami, nevadilo by, kdybych jela zase první?“ Na odpověď nečekala, nadšeně šlápla do pedálů a zmizela. Když projížděla další a další zatáčkou, cítila se tak velká a samostatná! Po nějaké době si ale všimla, že za ní nikdo nejede. Když si uvědomila, že je na cyklostezce úplně sama, rozbušilo se jí srdce. Začalo se stmívat a stíny v lese se začaly prodlužovat.

Johanku napadlo, že by se možná měla otočit a vrátit se za ostatními. „To neudělám! Parkoviště přece musí být už blízko, možná už za další zatáčkou. Za chvilku tam budu!“

Minuty ale ubíhaly a parkoviště bylo pořád v nedohlednu. Johanka se snažila šlapat co nejrychleji. Po chvíli před sebou spatřila prudký kopec a poznala místo, kde ležela ta kost. Začala se modlit, aby se nablízku nepotulovalo žádné divoké zvíře. Na chvíli si představila, že u cesty číhá horský lev. Byla strachem bez sebe a s vypětím všech sil se prohnala kolem toho děsivého místa.

Připadalo jí to jako věčnost, než se konečně objevilo parkoviště. Byla to neuvěřitelná úleva! Našla auto s tatínkem a svěřila se mu se vším, co prožila; oči přitom měla neustále upřené k lesu.

Najednou si všimla, jak se někdo na kole řítí z lesa velkou rychlostí k parkovišti. Byla to její maminka! Udýchaná a uplakaná. Johanka jí vyběhla naproti. Maminka ji pevně sevřela v náručí. „Johanko, jsem tak ráda, že jsi v pořádku! Proč jsi jela tak napřed?“

„Moc mě to mrzí, mami,“ přiznala se se slzami v očích. „Přece jsem se tě ale ptala, jestli můžu jet napřed.“

„To ano, zeptala ses,“ odpověděla maminka, „ale nepočkala jsi na mou odpověď.“

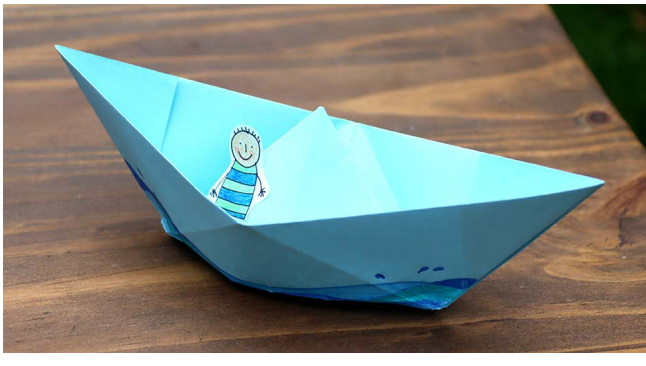
♦♦♦

Už se vám někdy stalo, že jste nepočkali na odpověď? Poučte se z chyby, kterou udělala Johanka. Kdyby počkala, nemuselo vzniknout tolik starostí a trápení.

Ani v životě nemusíte chodit sami, můžete chodit s Bohem (s Ježíšem). Pamatujte si jednu věc: Nikdy nejste tak daleko, abyste se nemohli vrátit domů. Nezáleží na tom, co jste udělali, co jste viděli, co o vás říkali ostatní nebo co si myslíte vy sami – pro Pána Boha (pro Ježíše) máte obrovskou hodnotu. Jeremjáš pro nás zapsal Boží vzkaz: *„Miloval jsem tě odvěkou (věčnou) láskou“* (Jr 31,3). Bůh chce být naším společníkem. Rozhodnete se, že půjdete s ním? Pokud ano, dejte mu svou ruku i srdce a můžete se těšit, protože vaše životní poslání právě začalo!

Tvořme

Slož si z papíru lodičku, vybarvi si ji a dovnitř lodičky nakresli sebe. Můžeš se také nakreslit na papír, vystřihnout a umístit do lodičky. Budeš to ty, jak pluješ životem.

Povídejme si

1. Proč se Johanka na cestě nakonec začala bát, i když se nejdřív cítila tak velká a samostatná?
2. Co zapomněla udělat, než se rozjela pryč a zmizela? Proč je důležité počkat na odpověď maminky nebo tatínka?
3. Příběh říká, že nikdy nejsme tak daleko, abychom se nemohli vrátit domů. Co to podle tebe znamená pro někoho, kdo udělal nějakou chybu?

Odevzdání se

Málo znamená mnoho

Ty jsi nádoba,
On je poklad.
Společně tvoříte
úžasný tým!

Představuji si, že příběh z evangelia Matouše 14,13–21 se odehrál asi takto: Když oknem zavál mírný vánek, řekl Nátan: „Něco se blíží.“ „Možná bude nad jezerem bouřka,“ poznamenala matka.

„Mami, to bude něco jiného,“ trval chlapec na svém, „všimla sis, kolik lidí prochází kolem našeho domu? Něco se asi děje.“

Zanedlouho se ukázalo, že Nátan měl pravdu. V jejich kraji se objevil zvláštní člověk, který konal zázraky a kterého následovalo velké množství nejrůznějších lidí. „Mami, prosím tě, mohl bych se jít na něho také podívat?“ žadonil Nátan. „Chci vědět, co bude říkat.“

Nátanovu maminku to překvapilo. „Počkej, než ti zabalím oběd.“ Netrvalo dlouho a podala mu košík s několika ječnými chleby a dvěma malými rybkami. „Nátane, tady máš jídlo a buď na sebe opatrný. A nebuď pryč moc dlouho!“

Najít Ježíše nebylo těžké. Byl na poli plném kvítí a vysoké trávy s výhledem na krásné jezero a kolem něho se shromáždily tisíce lidí. Ježíš k nim mluvil. Nátan šel k Mistrovi co nejblíž, posadil se, aby mu také naslouchal. Tak se soustředil na to, co Mistr říká, že téměř přeslechl jednoho z Ježíšových učedníků, který k němu přistoupil a vlídně se ho zeptal: „Promiň, mladý muži, byl bys ochotný rozdělit se o svůj oběd s Mistrem?“

Nátan polkl, přikývl a najednou si uvědomil, že i on už má hlad. „Ale není toho moc, mám jen pět chlebů a dvě ryby.“ Učedník se usmál. „To stačí.“

Nátan jen zamrkal. Očima sledoval, jak jeho oběd putuje do Ježíšových rukou. Když se laskavý Učitel usmál a podíval se na jeho mladou tvář, Nátan vycítil, že Ježíš o něm ví úplně všechno, a přesto ho má rád. Jinak se to popsat nedá, pomyslel si užaslý Nátan.

Ježíš nad jeho obědem pronesl požehnání a potom začal chleby lámat na kousky. Užaslý Nátan nevěřil svým očím! V této chvíli už mělo být těch pět chlebů od maminky dávno pryč. Přesto Ježíšovy ruce stále vytahovaly další chleby a další ryby. Na úbočí kopce seděly tisíce lidí a všichni se najedli dosyta!

Nátan sevřel v rukou kus ječného chleba, který dostal, a prohlížel si ho. Uvědomil si, že v ruce drží zázrak. A pomyslel si, že Ježíš tento zázrak vykonal i pomocí toho mála, které mu on, Nátan, dal.

Možná tě někdy napadlo, že tvůj život je ve vesmíru jako zrnko písku a nic neznamená. Pokud ale Ježíš nasytil více než pět tisíc lidí z oběda malého chlapce, nemyslíš si, že dokáže udělat něco podobného i s tvým životem, když mu ho svěříš?

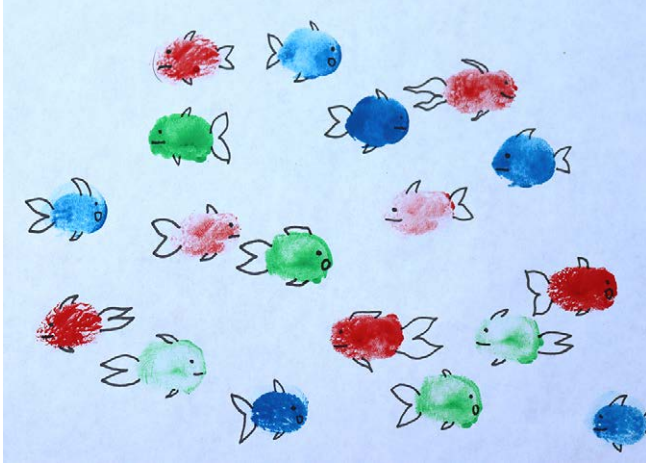
Nátan nemusel pro Boha vykonat nic velikého. Stačilo, že dal k dispozici zdánlivě malý dar – svůj oběd. To mělo v Ježíšových očích nevyčíslitelnou hodnotu a Nátanův dar mnohonásobně rozmnožil.

♦♦♦

Jak je tomu s tebou? Dokážeš dát Ježíši (i) čas svého života? Nic není příliš velké ani příliš malé na to, abys to mohl dát Ježíši. Když mu odevzdáš svůj život, dovolíš, že jeho mocná síla bude působit tvým prostřednictvím. To je způsob, jak *„v hliněných nádobách můžeme mít poklad“* (2K 4,7). Ty jsi nádoba a On je poklad. Společně tak tvoříte úžasný tým!

Tvořme

Namoč prst do barvy a obtiskni ho na papír. Udělej tolik obtisků, kolik můžeš. Obtisky jsou rybičky. Dokresli jim ocasy nebo třeba ploutve a oči. Kolik rybiček se ti podařilo obtisknout na jedno namočení prstu?

Povídejme si

1. Co měl Nátan ve svém košíku k obědu a proč se mu na začátku zdálo, že je toho málo?
2. Jak se Nátan cítil, když se na něj Ježíš usmál?
3. Příběh říká, že jsme jako „nádoby“, které obsahují „poklad“. Co hezkého bys o sobě řekl/a? Co umíš a co ti jde? Může Ježíš použít tvé malé dary na pomoc druhým?

Používej to, co znáš

Požár na poli

Máš jenom jeden život, žij ho pro Ježíše! To, jak žiješ, vypovídá o Boží lásce víc než to, co o ní říkáš.

Tim věděl o požárech úplně všechno. Hodně si o nich povídali s maminkou. Věděl, jak si dávat pozor, aby požár nezpůsobil, věděl, co dělat, aby požár uhasil, a dokonce věděl i to, co by měl dělat, kdyby na něm začalo hořet oblečení (zastavit se, lehnout si a válet sudy). S maminkou se zajímali o to, jak často hoří v lese, jak ničivé jsou lesní požáry, vyprávěla mu i o takových požárech, které zpustošily celou krajinu. Občas mu dokonce koupila nálepky s tematikou požární bezpečnosti, aby je dal i svým kamarádům. Ale především ho varovala, aby si nikdy nehrál se zápalkami. Ve škole, do které Tim chodil, měl právě on ze všech spolužáků největší znalosti o ochraně před požárem.

Ale hluboko uvnitř si Tim přál pohrát si s ohněm. Zápalky měli doma zamčené ve skříňce s léky. Jednoho dne z ní maminka potřebovala něco vyndat, a než se vrátila, Tim toho využil a vzal si z ní krabičku zápalek. Rychle si ji strčil do kapsy, rozloučil se s maminkou a šel do školy.

Cestou do školy si Tim pohrával s krabičkou v kapse a přemýšlel, jak tento zakázaný poklad využije. Řekl si: „Najdu si nějaké bezpečné místo a zkusím si jednu sirku zapálit.“

Když se vracel ze školy, vybral si cestu kolem pole obilí. U cesty stála malá stodola a v blízkosti nikdo nebydlel. Tim vlezl do husté suché trávy a přikrčil se tam, aby ho nikdo neviděl. Nedočkavě vytáhl krabičku zápalek, rozhrnul stébla trávy a jednu sirku zapálil.

Plamínek ve vánku zaplápolal. Tim byl okouzlený. Se zaujetím sledoval, jak oheň postupuje po dřívku zápalky. Když dorazil až na konec, popálil mu prsty. Tim vykřikl: „Au!“ a bez přemýšlení upustil hořící zápalku do jamky plné suché trávy. Tráva začala hořet, oheň se začal zvětšovat, a i když se ho Tim snažil všemožně uhasit, nepodařilo se mu to. Oheň sežehl suchá stébla trávy a po chvilce se začal šířit do pole.

Timovi došlo, že oheň na poli ničím nezastaví. Se sevřeným žaludkem došel až domů a mlčky vešel do domu. „Ahoj, zlato,“ ozvala se maminka z kuchyně. Najednou zalapala po dechu. „Vidím, že z pole dole u silnice se valí kouř. Musím zavolat hasiče!“

Tim běžel s maminkou zpátky k poli, kde se zpocení muži snažili zastavit požár, ale nepodařilo se jim to. Oheň na poli zničil úrodu a zanechal po sobě jen zuhelnatělé zbytky. Stodola vyhořela do základů. Tim necítil úlevu ani potom, co hasiči požár uhasili. Uvědomil si, že jeho neposlušnost ohrozila životy mnoha lidí a stála město spoustu peněz na nahrazení škod, které požár způsobil. Tim sice měl výborné znalosti o požární bezpečnosti, ale ty samy o sobě nestačily. Potřeboval se naučit je používat.

♦♦♦

Jak je tomu s tebou? Možná že znáš spoustu dobrých rad, ale neřídíš se jimi. Pokud stejně jako Tim víš, co je správné, ale neděláš to, pros o pomoc Pána Boha. On vyzývá všechny chlapce i děvčata, aby dělali víc, než jen věděli, co je dobré. Přeje si, aby to dobré žili, a tím o Pánu Bohu svědčili. Být Božím svědkem neznamená, že jsme dokonalí, ale znamená to, že prosíme Boha, aby nám pomáhal dávat mu to nejlepší, co v nás je. Máš jenom jeden život, žij ho pro Ježíše!

Tvořme

Poskládej žlutý papír jako harmoniku. Nahoru namaluj oheň tak, aby se po obou stranách dotýkal krajů širší plochou. Vystřihni horní část plamene. Dolní část harmoniky slep. Roztáhni plamen do stran a dívej se, jak se oheň zvětšuje. Plameny můžeš domalovat oranžovou a červenou barvou.

Povídejme si

1. Tim věděl o požárech skoro všechno, proč mu ale jeho velké znalosti nakonec nepomohly, když hořelo?
2. Co se stalo, když Tim využil příležitost a odnesl z domova zápalky a chtěl si jen trošku pohrát s ohněm? Dopadlo to tak, jak si plánoval?
3. Příběh říká, že být „Božím svědkem“ neznamená být dokonalý. Co tedy máme dělat, když už víme, co je správné?

Naslouchej Duchu svatému

Nebezpečí na hromadě dřeva

Naslouchání Duchu svatému přináší požehnání, přibližuje člověka nebi a také ho proměňuje v Boží nástroj.

Lukáš se rozhlížel po dvoře a hledal něco zajímavého, co by mohl dělat. Tatínek s babičkou byli zabráni do vážného rozhovoru u schodů na verandu a on se děsně nudil. Na dvoře stála velká hromada složeného dřeva a Lukáš se k ní celý nadšený rozběhl.

V tom okamžiku jako by zaslechl hlas, který mu říkal: „Nechoď k té hromadě dřeva.“ Vnitřní hlas ho zastavil. Nebyl si jistý, jestli k němu nepromluvil Bůh. Přesto na tu hromadu dřeva vylézt chtěl. Díval se pozorně, ale neviděl žádné nebezpečí. Pokrčil rameny a pokračoval v cestě po dvoře až k první velké kládě. Začal na ni lézt.

Najednou uslyšel hlasité chřestění, které ho přinutilo zastavit se. Kousek před ním byl stočený dlouhý hnědý had a byl připraven k útoku. Lukáš nikdy předtím takového hada neviděl, ale instinktivně cítil, že je nebezpečný. Nevěděl, co má dělat. Byl hrůzou bez sebe. O to víc, když si všiml, že se za ním k hromadě dřeva dobatolil jeho malý bratr Daniel, který si vůbec neuvědomoval, jaké nebezpečí mu hrozí. Lukáš začal křičet.

V tom okamžiku přiběhl tatínek a vykřikl: „To je chřestýš!“ Babička popadla Daniela za ruku a odtáhla ho pryč od hada. Lukáš také rychle s bušícím srdcem vběhl do domu. Maminka doma oba chlapce objala a několikrát opakovala: „Díky Pánu Bohu, že vás zachránil před uštknutím.“ Ruce se jí třásly a oči měla plné slz.

Později Lukáš mamince řekl: „Slyšel jsem uvnitř hlas, který mi říkal, abych k té hromadě dřeva nechodil.“

„To byl hlas Ducha svatého,“ odpověděla mu maminka. „Naslouchej tomu hlasu i později, až vyrosteš. Ušetří tě mnoha trápení.“

Lukáš se divil: „Napadá mě spousta myšlenek. Jak poznám, které z nich jsou od Ducha svatého?“

„To je dobrá otázka,“ odpověděla maminka a na chvíli se zamyslela. „Je důležité, aby sis zvykl číst Bibli. Čtení Božího slova tě naučí rozpoznávat jeho hlas. Duch svatý ti řekne, abys dělal to, co je správné, a své myšlenky si můžeš ověřit tím, co ses dozvěděl v Bibli.“

Lukáš se znovu otřásl, když si vzpomněl, jak blízko byl nebezpečný chřestýš. Maminka mu položila ruku na rameno a řekla: „Pán Bůh nás v Bibli varuje, že máme ‚bdít a modlit se‘, protože proti nám stojí nepřítel, který nás chce zničit“ (Mt 26,41).

„Je to satan?“ „Ano, to je on,“ přisvědčila. „On ale určitě nezvítězí,“ řekl Lukáš. „Ježíš je ten, kdo vyhrává. Já se proto budu snažit naslouchat Ježíšovu hlasu.“

„A právě to znamená být bdělý a modlit se,“ řekla maminka s úsměvem. „Naší jedinou jistotou je Ježíš. Když naslouchá hlasu Ducha svatého, jsi blízko nebe a přináší ti to požehnání. A Pán Bůh tě může použít jako toho, kdo o něm svědčí. Tímto způsobem budeš naplňovat Boží poslání ve svém životě.“

Lukáš se na chvíli zamyslel a odpověděl: „Nevím přesně, co po mně Bůh chce, ale v této chvíli mám docela jasnou představu – budu čekat na to, co mi řekne.“

Maminka měla radost, protože to vypadalo, že Lukáš věcem opravdu rozumí. Řekla mu: „Dělej to tak vždycky. Dovol, ať tě Pán Bůh vede svým Slovem a svým Duchem.“

Tvořme

Na čtvrtku nakresli dvě velké uši a vystřihni je. Nahoře na ně uvaž provázek (nebo přilep proužek vystřižený ze čtvrtky) tak dlouhý, aby ti visely přes hlavu na místě tvých uší. Pomohou ti velké uši slyšet hlas Ducha svatého?

Povídejme si

1. Kdo promluvil k Lukášovi jeho vnitřním hlasem a varoval ho, aby nešel k hromadě dřeva?
2. Co se stalo, když Lukáš ten hlas neposlechl?
3. Jak můžeme poznat, že k nám mluví Duch svatý?

Modli se a jednej

Když se maminka modlila

V Boží službě se počítá každá vteřina!

Pán Bůh hledá pokorné a ochotné lidi pro svoji nebeskou službu, i kdyby to měl být třeba obyčejný hovor po telefonu, několik slov nebo upřímná modlitba. Jsme ochotni zastavit se a naslouchat tomu, oč nás žádá?

Meteorologové vydali varování, že se blíží bouřka s nárazy větru o rychlosti vyšší než 90 kilometrů za hodinu. Felix se vracel domů. Soustředěně řídil a přitom sledoval, jak obloha potemněla a začal se zvedat prudký vítr. Na východě Spojených států, kde žil, jsou jarní bouřky obvyklé, ale málokdy bývají tak silné jako ta dnešní.

Felixovi rodiče byli doma a čekali na něho. Věděli, že dnešní bouřka bude silná. Přibývalo blesků a hřmění. Prudké poryvy větru cloumaly stromy a lámaly větve. Maminka řekla: „Je to mnohem horší, než jsme čekali. Cítila bych se klidnější, kdybych věděla, že Felix v této bouřce nejede v autě.“

Tatínek ji jemně stiskl ramena a ujistil ji: „Boží andělé ho ochraňují. Neboj se, je v dobrých rukou.“ Když se ale zvuk větru změnil z nárazů v dunění podobnému jedoucímu vlaku, přešli manželé raději do koupelny – dál od oken a obvodových zdí domu. Tiskli se k sobě a modlili se, aby Bůh chránil jejich syna. Maminka najednou zvedla hlavu. Cítila, že musí něco udělat: „Zavoláme našemu Felixovi!“

„Dobře, zavolám mu,“ řekl tatínek a vzal do ruky mobilní telefon. Ve stejné chvíli Felix s vypětím všech sil sledoval silnici. Jeho auto bičovaly poryvy deště a větru. Stěrače stěží stíraly proudy vody z čelního skla. Slyšel, jak malé ulomené větvičky bubnují do boků auta. Když přijížděl na známou

cestu, která vedla k odbočce k jejich domu, najednou uslyšel praskot. Přímo před autem se s hlukem zřítil mohutný strom. Zasypala ho sprška listí.

Felix vykřikl. Zařadil zpátečku a začal couvat od padlého kmene. V tom okamžiku zazvonil telefon. Volal táta. Felix zastavil a přiložil si telefon k uchu. „Tati?“

Ozvala se ohromná rána. Autem otřásl náraz mohutného kmene. Drtil plechy a tříštil skla. Na zadní část auta se zřítil další obrovský strom a zdemoloval ji. „Felixi, jsi v pořádku?“ zeptal se tatínek.

Felix zamrkal a řekl: „No ano, myslím, že jsem v pořádku. Ale auto je na tom mnohem hůř, na zadním sedadle mám strom!“ Felix se vysoukal z auta a díval se na tu hrůzu. Jeden strom spadl před auto a druhý na auto, přímo na zadní sedačky. „Kdybych před několika vteřinami nepopojel zpátky a nezastavil, když jsi mi zavolal, byl bych přesně na místě, kam spadl ten druhý strom.“

„Díky Pánu Bohu za to, že tě ochránil,“ vydechl tatínek. „Hned pro tebe jedu.“ Když Felix dorazil bezpečně domů, společně a se zatajeným dechem probírali každý detail toho, co se stalo. Když se doma modlili, Bůh vnukl mamince myšlenku, aby zavolali synovi právě v okamžiku, kdy se během několika vteřin rozhodovalo, kde se bude nacházet.

♦♦♦

Ve skutečnosti se i náš život podobá bouřce mezi světlem a temnotou. Obracíme se na Boha, aby nás provedl bouřemi? Učme se naslouchat tichému a vytrvalému hlasu v našem nitru, který nám říká, abychom jednali správně. Reagujme na tento hlas. Buďme připraveni jednat, když hlas promluví. V Boží službě se počítá každá vteřina! A co je tou dobrou zprávou? Radost ze služby pro Krále králů trvá věčně.

Tvořme

Ze čtvrtky papíru vystřihni telefon, který se dá otevřít. Dovnitř napiš pět biblických veršů a také, v jakých situacích ti mohou pomoci (např. Když máš STRACH, vytoč Izajáš 41,13). Telefon vybarvi.

Povídejme si

1. Proč se Felixovi rodiče během bouřky modlili?
2. Jak pomohl telefonát od tatínka Felixovi v nebezpečné situaci?
3. Co nás tento příběh učí o modlitbě a naslouchání Bohu?

Předávejte toto poselství

Andělé na hřbitově

Noc na hřbitově úplně změnila život Margity a jejích přátel.

Poznámka redakce pro rodiče, vychovatele a pěstouny: *Tento příběh je skutečný. Hovoří o nadpřirozených jevech a duchovních zápasech, které mohou některé děti vnímat velmi citlivě. I když popisovaný příběh je dramatičtější než to, co zažívá většina dětí, Bible nás varuje, že nepřítel často působí nenápadně v pozadí tak, aby ovlivnil naše srdce i rozhodování. Doporučujeme, aby si rodiče příběh nejdříve přečetli sami a potom si o něm s dětmi promluvili.*

Zatímco vítr vysoko nad Margitou cloumal větvemi palmy, zašeptala: „Tiše, už tam skoro jsme.“ Ve městě Kisangani v Demokratické republice Kongo žije více než jeden a půl milionu lidí a mnoho z nich jsou děti. V tomto velkém městě u řeky Kongo se odehrávají skutečné duchovní boje mezi světlem a temnotou. Dokonce i dospělí lidé se obávají čarodějnictví a nebezpečí, které může hrozit těm, kdo se do něj zapojí. To bylo také důvodem, proč jedna skupina nezletilých mladých skrývala svoje temné tajemství – chtěli se naučit magii.

Margita se vykradla na okraj města na hřbitov, kde už na ni čekali někteří její kamarádi. Každou noc se tady scházeli, aby se učili čarovat. Zlí démoni se tento večer ještě nedostavili. I když byla Margita ještě dítě, líbila se jí představa, že bude moci používat zvláštní „moc“ a že se jí bude říkat čarodějka.

Margita řekla nahlas kamarádům: „Naši učitelé se dnes opozdili. Nevím, co je mohlo zdržet.“ „Možná se snaží udržet naše rodiče v hlubokém spánku, aby si nevšimli, že nejsme doma,“ řekl jeden z chlapců.

Najednou celou jejich skupinu obklopilo jasné světlo. Okamžitě věděli, že je

přítomen někdo jiný. Margita padla na zem, zavřela oči a rukama si zakryla obličej, aby se chránila před jasem. V tom světle uviděla nebeskou bytost.

„Co to tady děláte?“ promluvil k nim jasný hlas. „Neměli byste věnovat čas takovým věcem.“

Tváří v tvář této jiné bytosti najednou ztratily význam všechny hodiny a noční rituály, které děti prožívaly pod vedením démonů. Když děti nic neodpovídaly, anděl promluvil ještě jednou a řekl: „Ježíš brzy přijde.“

Svět nabízí mnoho různých věcí, které i vás mohou odvádět od Boha. Je ve vašem životě něco, co vás nepřipravuje na Boží království – a co vás možná spíše vede k životu v temnotě? Pokud něco takového existuje, zbavte se toho. Dnes každému z vás Bůh říká, že na to nemáte čas, protože Ježíš brzy přijde.

Tato noc na hřbitově úplně proměnila život Margity a jejích kamarádů. Všechno vyprávěli rodičům a odmítli se s démony znovu setkat. Otevřeli svá srdce Duchu svatému a pocítili naléhavou touhu předávat poselství anděla lidem v Kisangani. Mnoho křesťanských sborů pozvalo děti, aby vyprávěly příběh o tom, co zažily: že lidem nezbývá čas na to, aby se zaměstnávali satanskými triky, protože Ježíš už brzy přijde.

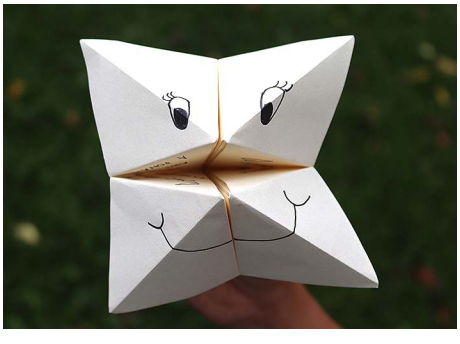
Svědectví Margity bylo velmi působivé a její zkušenost, jak Boží anděl odehnal svou přítomností démony na hřbitově, na posluchače velmi silně působila. O necelý rok později se Margita ve svém městě zúčastnila evangelizačních přednášek šířících dobrou zprávu o Ježíši Kristu a byla i se svou rodinou pokřtěna a stala se členkou Církve adventistů sedmého dne.

♦♦♦

Víte, že i vy máte dobrou zprávu, kterou můžete předávat druhým lidem? Věříte, že Ježíš brzy přijde? Hledejte příležitosti, jak můžete lidem kolem sebe vyprávět o tom, co pro vás Ježíš udělal! Možná vás ochránil před nějakým nebezpečím nebo vám pomohl zvítězit nad hříchem, nad porušováním pravidel. Buďte jako Margita připraveni naslouchat Božímu hlasu a hovořit s lidmi o tom, co pro vás udělal a co pro vás dělá! On vám dodá odvahu i sílu, abyste mohli plnit jeho poslání.

Tvořme

Poskládej z papíru skládačku nazývanou nebe-peklo-ráj. Zvenku nakresli obličej. Dovnitř napiš nebo nakresli, co bys chtěl povědět kamarádům o Pánu Ježíši.

Povídejme si

1. Proč chodila Margita s kamarády v noci na hřbitov a proč o tom neměli ani jejich rodiče?
2. Co se stalo, když se na hřbitově objevilo jasné světlo, a co se děti od bytosti dozvěděly?
3. Jak se změnil život Margity po setkání s andělem a jak posloužila lidem ve městě?

Miluj jako Ježíš

Zrušený pohřeb

Vyprávět o Ježíši neznamená, že člověk je dokonalý, ale že dovolí Ježíši, aby jeho prostřednictvím dělal úžasné věci!

Co znamená svědčit o Ježíši? Znamená to vlastně být jako Ježíš. Být laskavý bez ohledu na to, jak nelaskavě se mnou zacházejí druzí. Dokázat milovat lidi, které je těžké milovat. To neznamená, že jsme dokonalí, ale že dovolujeme Ježíši, aby skrze nás dělal úžasné věci!

Když Tembo v Tanzanii poznal krásnou zprávu o Ježíši Kristu – o jeho životě, učení, smrti a zmrtvýchvstání –, věděl, že chce následovat Boha, vnímat jeho hlas a být spojený s nebem v modlitbách. Všichni lidé měli Temba rádi, protože byl laskavý, ohleduplný a šířil kolem sebe hezkou atmosféru. Jediný, kdo ho neměl rád, byl muž, který se jmenoval Juma. Neměl ho v lásce od prvního okamžiku, kdy se potkali. Posmíval se mu a za jeho zády ho pomlouval. Někdy Jumovy lži i poškodily Tembovo dobré jméno, ale Tembo navzdory tomu zůstával laskavý.

Jednoho dne kdosi řekl Tembovi: „Slyšel jsi o tom, že je Juma vážně nemocný? Nikdo s ním u něho doma nechce být, dokonce ani jeho rodina, protože strašně zapáchá. Vydrží to jenom jeho manželka.“

Tembo ve svém srdci zaslechl tichý hlas: „Běž a pomoz Jumovi!“ Ani chvíli nezaváhal. Když přišel k Jumovu domu, viděl, že se před domem shromáždila celá jeho rodina. Jeden z mužů se posměšně zeptal: „Co tady chceš?“

„Přišel jsem Jumovi pomoct,“ řekl Tembo. Jiný příbuzný mu řekl: „Ten už tady dlouho nebude. Pokud k němu vstoupíš, abys mu pomohl, a on zemře, budeš se z toho zodpovídat a budeš muset zaplatit pohřeb.“

Tembo chvíli přemýšlel. Pohřby v Tanzanii mohou stát i několik tisíc

dolarů a on tolik peněz v žádném případě neměl. Nemohl však nechat svého nepřítele zemřít, dokud Jumo nepozná Ježíšovu lásku.

Když Tembo vešel do domu, zápach byl tak silný, že se mu udělalo špatně. Zvedl se mu žaludek a potřeboval se nadechnout čerstvého vzduchu. Když Tembo uviděl zanícenou ránu na Jumově kůži, věděl, že ho Bůh poslal právě včas. Pomodlil se, aby vydržel ten zápach, a potom se obrátil na Jumovu manželku. „Přineste mi vodu na vymytí rány a čisté oblečení. Až mu ránu ošetřím, zaplatím mu převoz do nemocnice."

Juma údivem rozšířil oči, ale neřekl vůbec nic. Tembo mu pečlivě ošetřil ránu a dodržel, co slíbil. Dokonce zaplatil i za pobyt v nemocnici a Jumu často navštěvoval. Jak plynuly dny, Juma ve svém srdci postupně prožil změnu. Snažil se pochopit, proč mu Tembo pomáhal, když on se k němu choval tak špatně. Byl z toho v rozpacích. „Proč jsi vsadil všechno na to, že mě zachráníš, když moji příbuzní čekali, že umřu?"

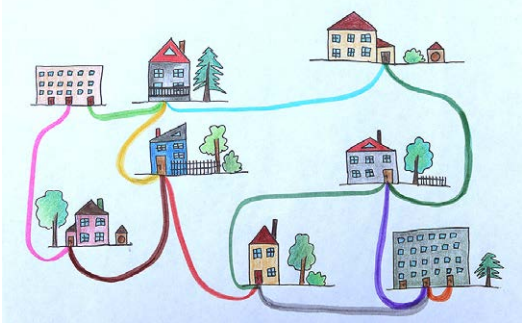
Když se Juma zotavil natolik, že mohl opustit nemocnici, doprovodil ho Tembo domů. Když se roznesla zpráva, že se Juma vrací domů, shromáždili se okolo domu jeho příbuzní, kteří si mysleli, že v nemocnici zemře a bude mít pohřeb. Čekali také, že Tembo pohřeb podle dohody zaplatí. Když se Tembo s Jumem objevili mezi příbuznými, Juma ukázal na svého nového přítele a řekl: „Vidíte tohoto muže? Projevil mi větší lásku než vy, a to jste moji příbuzní. Přijal jsem ho do kruhu své rodiny." Příbuzní se rozešli domů, protože se žádný pohřeb nekonal. Tembova nesobecká láska způsobila, že i Juma mohl poznat Boží lásku.

♦♦♦

Chcete také šířit Boží lásku a dovolit Bohu, aby vás použil k proměně našeho světa? Pokud ano, čtěte Bibli a myslete na Boha a Ježíšův příběh. Laskavost a touha pomáhat dalším lidem se potom přirozeně dostaví. Začněme tam, kde žijeme, ať je to kdekoliv. Ve službě Králi králů nepřijde nadarmo žádný dar, modlitba ani jediný okamžik!

Tvořme

Nakresli na papír svůj dům. Pak na stejný papír nakresli dům nebo domy svých kamarádů nebo lidí, které znáš. Vezmi si pastelku a nakresli svoji cestu k těm, které bys moc rád navštívil/a. A jinými barvami zase jejich cestu k tobě nebo k domům dalších kamarádů, ať se lépe poznáte.

Povídejme si

1. Jak se Juma choval k Tembovi? Proč se k němu takto choval?
2. Co Tembo udělal, když zjistil, že je Juma nemocný?
3. Co Juma pochopil díky Tembově laskavosti?
4. Kde a jak můžeme lidem projevovat skutečnou lásku my?